

Στο Λονδίνο για

την παρουσίαση του βιβλίου “Δια Πυρός και Σιδήρου” βρέθηκε η αγαπημένη τραγουδίστρια Κωνσταντίνα.

Το βιβλίο που έγραψε ο συγγραφέας Λεωνίδα Λεωνίδου, πραγματεύεται τα εγκλήματα της εισβολής του Αττίλα και την Εθνοκάθαρση της κατεχόμενης Κύπρου.

Η Κωνσταντίνα, όπως όλοι οι Κύπριοι, είναι και η ίδια θύμα της εισβολής των Τούρκων το '74 καθώς ο πατέρας της, Χρήστος Κωνσταντίνου, είναι ένας από τους χιλιάδες αγνοούμενους.

Μάλιστα στο βιβλίο περιλαμβάνεται και audio CD με δυο παραδοσιακά Κυπριακά τραγούδια, τα όποια ερμηνεύει η Κωνσταντίνα. “Ο καημός της μάνας” στο όποιο συμμετέχει ο Λούκας Γιώρκας και το “Τόποι μου που γεννήθηκα”. Τραγούδια που μιλούν για το δράμα των αγνοούμενων και τις χαμένες πατρίδες, τα χώματα που έχασε ο κυπριακός λαός κατά την εισβολή των Τούρκων το 1974.

Κατά την παρουσίαση η Κωνσταντίνα μίλησε με πολύ συγκινητικά λόγια για τις μνήμες που της ξύπνησε το βιβλίο και εκμυστηρεύτηκε για πρώτη φορά δημόσια την μαρτύρια των δυο αδελφιών της για τον τρόπο που συνέλαβαν τον αγνοούμενο, μέχρι και σήμερα, πατέρα της στον όποιο έχει αφιερώσει το τραγούδι

“Ο καημός της μάνας”.

Ανάμεσα σε άλλα η Κωνσταντίνα ανέφερε:

“Η πιο συγκλονιστική μαρτύρια που με τσάκισε, ήταν αυτή της αδελφής μου Χριστίνας και του αδελφού μου Άντρου, οι όποιοι βρισκόταν μαζί με τον πατέρα μου καθ’ όδον για την Άσσια, όπου στο στρατόπεδο της Τυμπού, οι Τούρκοι στρατιώτες, σταμάτησαν το λεωφορείο που οδηγούσε ο πατέρας μου και πυροβολώντας τον τραυμάτισαν ...

Στην συνέχεια με την απειλή των όπλων τους κατέβασαν κάτω από το λεωφορείο όπου ο εννιάχρονος αδελφός μου άρχισε να τρέχει για να σωθεί ... Η αδελφή μου, πέντε χρόνια μεγαλύτερη, του φώναζε απελπισμένα να σταματήσει και να σηκώσει τα χέρια ψηλά ενώ προσπαθούσε να σταματήσει τους Τούρκους στρατιώτες να μην πυροβολήσουν. Εκείνος την άκουσε και έτσι γλύτωσε από βέβαιο θάνατο.

Αφού παραδόθηκε τους έβαλαν όλους στο λεωφορείο και διέταξαν τον πατέρα μου να οδηγήσει προς κάποιο μέρος που ήταν και άλλοι αιχμάλωτοι μαζεμένοι ... Ο πατέρας μου χτυπημένος δεν μπορούσε να οδηγήσει και ούρλιαζε απ’ τον πόνο.

Όταν έφτασαν στο μέρος που ήταν και οι άλλοι κρατούμενοι η αδελφή μου φρόντισε την πληγή του πατέρα μου ... και αυτή είναι η τελευταία φορά που τον είδε. Τα αδέλφια μου μεταφέρθηκαν σ’ ένα στρατόπεδο με γυναικόπαιδα όπου για δυο μερόνυχτα τους κρατούσαν αιχμάλωτους και μετά αφέθηκαν ελεύθεροι.

Ο πατέρας μου βρίσκεται ανάμεσα στους δυο χιλιάδες αγνοούμενους που αποτελούν και την πιο μεγάλη πληγή της τούρκικης εισβολής και που ελπίζουμε και ευχόμαστε έστω και τώρα να βρούμε κάποια στοιχεία ...”

Πηγή: briefingnews.gr